

Arrest

nr. 134 850 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. MIROIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2010 wordt verzoeker te Oostende op heterdaad betrapt op valsheid in geschrifte en het gebruik ervan.

Op 12 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Op 14 oktober 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 49 594 de vordering

tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door verzoeker tegen deze beslissing werd gevraagd.

Op 18 oktober 2010 wordt verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

Op 8 april 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 29 maart 2012 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd.

Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 mei 2012.

Op 2 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), ter kennis gebracht aan verzoeker op 6 mei 2013, om reden dat de verklaring van wettelijke samenwoning afgesloten op 29 februari 2012 werd beëindigd op 14 januari 2013. Op 28 november 2013 verwerpt de Raad bij arrest nr. 114 655 het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingediend.

Op 7 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 25 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Eveneens op 25 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Nog op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: V. voornaam: A. geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Albanië

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 02/05/2012, 06/05/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene werd nochtans door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene werd op 18/10/2010 reeds gerepatrieerd naar Albanië. Om die redenen wordt de maximumtermijn van drie jaar aan betrokkene opgelegd.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (D. V. N., (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op

een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Op 7 juli 2014 is verzoeker gerepatrieerd naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring indient *“tegen de beslissing betekend op datum van 25 juni 2014 (stuk 2)”*, hetgeen blijkt uit het verzoekschrift.

2.2.1. Zowel het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) als het inreisverbod (bijlage 13sexies) werden ter kennis gebracht aan verzoeker op 25 juni 2014.

Onder het stuk 2 waarnaar verzoeker verwijst, voegt verzoeker bij het verzoekschrift een kopie van het inreisverbod (bijlage 13sexies), door verzoeker in zijn inventaris verkeerdelijk aangeduid als “bijlage 11sexies”.

De verwerende partij weerhoudt in haar nota met opmerkingen als bestreden beslissing het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Ter terechtzitting geeft de Raadsman van verzoeker geen opmerkingen in verband met de door de Raad aangehaalde bestreden beslissing.

Aldus wordt enkel het inreisverbod (bijlage 13sexies) weerhouden als bestreden beslissing in het beroep tot nietigverklaring.

2.2.2. Ten overvloede, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, moet worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het belang dient niet enkel te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch ook nog op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 juli 2014 is gerepatrieerd. Dit gegeven wordt niet tegengesproken door de raadsman van verzoekende partij.

In de mate dat het beroep tot nietigverklaring is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is het bijgevolg onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

Om dezelfde reden is het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens, onontvankelijk.

2.2.3. Ten overvloede, wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing. Alleszins is verzoeker niet meer vastgehouden, gelet op zijn repatriëring naar Albanië.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2. Gegrondheid :

2.1. Artikel 74/12 laat toe het inreisverbod op te heffen of op te schorten omwille van humanitaire redenen. De familie van verzoeker verblijft in België en heeft in sommige gevallen de Belgische nationaliteit. Verzoeker is een aanwinst voor het land, terwijl hij in zijn land geen toekomst heeft. Zoals boven aangehaald, heeft zijn echtgenote de Belgische nationaliteit en zal dat ook zo zijn voor hun kind bij

2.2.

IBZ haalt argumenten aan om te stellen dat de niet-hereniging van de familie in België geen schending uitmaakt van het Artikel 8 EVRM. In theorie klinkt dat aannemelijk, doch in de praktijk klopt het niet en blijft de familie jaren gescheiden en is het een geldverslindende zaak, waar niemand enige baat bij heeft. De reizen kosten geld, doch ook het appartement en het (hopelijk tijdelijk) verlies van het werk en de daarmee gaande inkomsten voor iemand die zich goed geïntegreerd heeft en werkt in een knelpuntberoep.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Verzoeker verwijst naar artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig voornoemd artikel kan de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

De bestreden beslissing bevat een inreisverbod (bijlage 13sexies) en geen opheffing of opschorting ervan.

De Raad wijst er dan ook op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De uiteenzetting van verzoeker op welke wijze de bestreden beslissing voornoemde rechtsregel schendt, ontbreekt *in casu* echter.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het verzoek tot opheffing of opschorting dient te worden gericht tot de overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bevoegde instanties. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van dergelijk verzoek.

Eveneens ten overvloede merkt de Raad op dat het verzoeker vrijstaat om overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). En zie de bespreking hieronder.

3.3. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het inreisverbod vindt zijn grondslag in artikel 74/11, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

De Raad stelt vast dat het inreisverbod in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd doordat uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en vermeld wordt dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*. In de beslissing wordt verder toegelicht dat geen gevolg werd gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan verzoeker betekend werden op 2 mei 2012 en 6 mei 2013; dat verzoeker nochtans door de stad Oostende geïnformeerd werd en dat verzoeker op 18 oktober 2010 reeds werd gerepatrieerd naar Albanië. Om die redenen wordt de maximumtermijn van drie jaar aan verzoeker opgelegd, aldus verweerder. Bovendien werd in de beslissing rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval aangezien hieraan tevens een aantal overwegingen in de bestreden beslissing worden gewijd: *“Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (D. V. N., (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Verzoeker betwist in zijn middel geenszins de concrete motieven die het inreisverbod schragen. Meer bepaald toont hij niet aan dat hij wel degelijk aan een eerdere terugkeerverplichting zou hebben voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 augustus 2014 huwde met mevrouw A.L. te Albanië en niet met mevrouw V. D. wiens naam als partner wordt vermeld in de bestreden beslissing. Deze materiële vergissing doet echter geen afbreuk aan het voornoemd motief. In de bestreden beslissing wordt immers geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Betreffende zijn gezinsleven meldt verzoeker verder dat zijn echtgenote zwanger zou zijn, doch hij legt geen begin van bewijs voor. Verzoeker brengt

dan ook geen elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling van de zaak. Uit de concrete motieven die het inreisverbod schragen, kan eveneens worden afgeleid waarom de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* de maximumtermijn heeft opgelegd. Bovendien blijkt dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Dat verzoeker familie heeft die in België verblijft en in sommige gevallen de Belgische nationaliteit heeft, dat verzoeker een aanwinst is voor het land, terwijl hij in zijn land geen toekomst heeft, een Belgische echtgenote heeft en dat ook zijn (nog ongeborn) kind de Belgische nationaliteit zal hebben, dat de familie jaren gescheiden zou blijven en het een geldverslindende zaak betreft door de reizen, het appartement en het verlies van het werk, dat verzoeker goed geïntegreerd is en werkt in een knelpuntberoep, doet bijgevolg geen afbreuk aan het motief dat het inreisverbod slechts een eventuele tijdelijke verwijdering betekent en geen breuk van de familiale relaties. Bovendien staat het verzoeker vrij om desgevallend de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen en kan geenszins kennelijk onredelijk worden genoemd. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de materiële motiveringsplicht.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, in de mate dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.4. Verzoeker verwijst naar artikel 8 van het EVRM en stelt dat verweerder argumenten aanhaalt om te stellen dat de niet-hereniging van de familie in België geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, die volgens verzoeker in theorie aannemelijk klinken maar in praktijk niet juist zijn.

Verzoeker verwijst naar zijn familie die in België verblijft en waarvan sommige leden de Belgische nationaliteit hebben, naar zijn echtgenote die de Belgische nationaliteit heeft en dat dit ook zo zal zijn voor zijn (nog ongeborn) kind. Verzoeker stelt dat hij een aanwinst is voor het land, terwijl hij in zijn land geen toekomst heeft; dat de familie in de praktijk jaren gescheiden wordt en het een geldverslindende zaak is, waar niemand enige baat bij heeft; dat reizen geld kost, evenals het appartement en het (hopelijk tijdelijk) verlies van het werk en de daarmee gepaard gaande inkomsten voor iemand die zich goed geïntegreerd heeft en werkt in een knelpuntberoep, aldus verzoeker.

Ter terechtzitting voegt de raadsman van verzoeker toe dat hij gehuwd is in België op 24 augustus 2014 en dat zijn echtgenote vier maanden zwanger is van hun gemeenschappelijk kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad merkt vooreerst op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *"Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (D. V. N., (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een*

eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

De Raad wijst er op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner, van Belgische nationaliteit doch van Kosovaarse afkomst, in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner en kind. Verzoeker geeft overigens zelf aan dat hij en zijn partner zijn gehuwd in een moskee in Albanië eind vorig jaar en recenter een burgerlijk huwelijk zijn aangegaan voor de burgerlijke stand te Albanië.

Verzoeker en zijn partner konden, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij de opschorting of opheffing van het inreisverbod heeft verkregen in het kader van zijn gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert en het feit dat verzoeker aangeeft reeds lange tijd geen respect te betonen voor de bepalingen van de vreemdelingenwet impliceert niet dat de *de facto* tot stand gekomen situatie zonder meer in zijn voordeel dient te spelen.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN